

ser, der førte til, at vi sagde, at man skulle have været i beskæftigelse eller fungeret som selvstændig erhvervsdrivende, hvis man skulle kunne få sin ægtefælle familiesammenført til Danmark efter EU-reglerne.

Kl. 14.35

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Oh, tak for svaret, men er der ikke tale om at tage lige let nok på den her sag? Der er vel tale om, at indtil Integrationsministeriet lavede den første ændring, havde folk fået behandlet deres sager efter EU-reglerne, og derfor måtte de, der havde indgivet en ansøgning, også forvente, at deres sag blev behandlet på samme måde. Dermed er vi tilbage i EU's retssikkerhedsprincipper og princippet om at tage hensyn til borgernes berettigede forventninger. Det kan ministeren vel ikke komme uden om, lige meget hvordan man så i øvrigt mener at man i fremtiden har lyst til at behandle sagerne. Det kunne jeg godt tænke mig at ministeren forholdt sig til i stedet for at tale sådan lidt uden om.

Altså, de her mennesker – mennesker af kød og blod – havde en berettiget forventning om at få behandlet deres sager efter EU-reglerne. Er det så ikke urimeligt, at den danske stat har valgt at behandle deres ansøgninger efter nogle andre regler?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg mener, de har ret til at få behandlet deres ansøgninger efter dansk lovgivning i respekt for EU-retten.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så vender vi tilbage til hovedspørgeren, hr. Morten Østergaard, for det sidste spørgsmål.

Morten Østergaard (RV):

Det er en spændende udlægning. Ministeren referer til sine jurister, og jeg forstår, at ministeren mener sig på sikker grund. Vi kan så dokumentere, at det jo ikke gælder Integrationsministeriets jurister i forbindelse med praksisændring, for det fremgår af notater, at man ikke var på sikker grund.

Vi taler her om mennesker, som af den daværende integrationsminister direkte blev opfordret – opfordret – til at udnytte EU-reglerne, således at de alligevel kunne få familiesammenføring, fordi de danske regler aldrig var indført med henblik på at skulle ramme dem. Så vælger man administrativt, endda efter at de har an-

søgt, at bruge de danske regler i stedet for de EU-regler, som de som EU-borgere også har ret til at bruge.

Der vil jeg gerne som det afsluttende spørgsmål – og jeg forventer, at vi kommer til at snakke meget mere om den her sag i samråd og måske tilbage i salen igen – spørge ministeren: Hvilke bestemmer, hvilke regler en sag skal behandles efter – den, der ansøger, eller den, der behandler ansøgningen?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Blandt de ansøgninger, der kommer ind, tror jeg altså ikke er nogen, hvor man søger efter en specifik paragraf. Dansk lovgivning skal overholdes i respekt for EU-regler og for EU-retten, og det er sådan, at de her sager er blevet vurderet.

Der kom et tidspunkt, hvor der var behov for at få foretaget en principiel vurdering af den type sager. Den blev foretaget, og derfor ændrede man praksis tilbage i 2004.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1225

10) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Pia Olsen (SF) og Pia Olsen (SF):

»Hvad er årsagen til, at man ikke gennemfører de 20 projekter, der indgår i projektet »Dilemmaer i ulandsbistanden«, men kun gennemfører 5 af dem?«

Skriftlig begrundelse

Når der findes 20 ulandsprojekter, som ifølge Politiken den 1. december 2006 er »godkendt som bæredygtige«, og som derfor alle må formodes at bidrage positivt til udviklingen i Afrika, vil det være interessant at få oplyst, hvorfor man overhovedet skal udvælge kun 5 af dem i stedet for at gennemføre dem alle sammen.

Pia Olsen (SF):

Der har jo været meget folkelig debat om ministerens projekt »Dilemmaer i ulandsbistanden«, og folkelig debat på udviklingsområdet er jo altid at foretrække, det er nok et af de ellers hemmelige områder. Så vi er glade for den debat, der er kommet om det, men vi kunne godt tænke os at grave et spadestik dybere i den her diskussion.